— «O să fiu ascultător ca Nicuşor».

— «Care Nicuşor?»

— «Nu ştii? Al'de care spunea din carte eri d-şoara Lenuţa».

— «Eu nu ştiu, că n'am fost acolo».

— «Dar matale nu cunoşti la cărţi?»

— «Nu! Eu nu ştiu carte, că n'am învăţat la şcoală».

— «D şoara Lenuţa ştie. Mi-a spus că toţi copiii învaţă la şcoală şi-apoi cunosc toate cărţile. Aşa a învăţat şi Nicuşor şi pe urmă a câştigat bani mulţi, mulţi, de i dedea şi mătuşii care l-a crescut».

— «Ţine piciorul întins, sa te leg cum trebue».

— «Şi d-şoara Lenuţa spune repede şi frumos din carte, par'că vorbeşte. Pe Nicuşor l-a dat la şcoală mătuşa lui care era bună. Şi matale eşti bună. dar mă dai la şcoală? Aş vrea şi eu să învăţ carte. La şcoala lui Nicuşor era domnul.. nu ştiu cum îi zice, care nu era rău ca Stavăr. Eu am să fiu cuminte şi am să fac tot aşa cum o zice el.

Ţaţa Ilinca se uită la mine cu ochii ei mari şi mi zise:

«Mare i Dumnezeu O să vorbesc cu taica părintele şi de treaba asta, să văd ce zice?»

Taica părintele mânca sub pomul cel mare din faţa casei. Pomul acela cu umbra lui lată şi deasă a fost martor la câteva întâmplări foarte insemnate din copilăria mea. Sub el, înţelesesem în ajun ce va să zică a şti carte şi simţisem dorinţa de a învăţa. Tot sub el trebuia ţaţa Ilinca să vorbească cu taica părintele despre cele ce i spusesem în dimineaţa aceea.

Ţaţa Ilinca hotărîse că vom merge împreună acolo pe la sfârşitul mesei. Aşteptam cu multă nerăbdare şi mi părea bine că avea să fie de faţă şi d-şoara Lenuţa. Nu e aşa că e de mirare cum se schimbase ţigănuşul?

Când furăm sub pom în faţa lui taica părintele, ţaţa Ilinca începu să vorbească zâmbind.

— «E bucluc mare, taică părinte, cu Ţoicu.»

— «Dar ce? A mai furat ceva?»

— «Ba nu!»

— «A mai făcut roata ţiganului?»

— «Nici asta.»

— «Atunci s'o fi tăiat şi la piciorul celalt».

— «Nu! taică părinte! Altceva. Ţoicu vrea să înveţe carte.»

— «Ce tot spui, Ilinco?»

— «Chiar aşa. Azi dimineaţă mi-a tot spus că ar vrea să înţeleagă ce scrie în cărţi, că la şcoală o să fie ascultător, şi o să facă numai ce i o zice domnul.»

— «Bravo, ţigănuşule! Dar cum ţi-a venit ţie gustul de carte?»

— «Te-am văzut pe matale la biserică cum spuneai din carte şi eri d şoara Lenuţa mi a cetit o istorioară frumoasă».

— «Ce spunea? Ia să văd, ştii?»

— «Da, ştiu. Spunea de un copil, Nicuşor, care era cuminte şi mătuşa lui l-a dat la şcoală şi el a învăţat carte. Apoi când a sfârşit şcoala din sat părintele şi cu d-l.... - nu ştiu cum îi zice — au strâns bani de l-au trimis la oraş. Când a isprăvit şi şcoala dela oraş, Nicuşor câştiga bani mulţi şi-i dedea şi mătuşii. Apoi aş vrea să fac şi eu ca Nicuşor.»

— «Ei! Şi când îi fi tu mare şi-i câştiga bani mulţi, cui o să dai?»

— «O să dau la ţaţa Ilinca, fiindcă ea are multă mila de mine.»

— «Bravo, ţigănuşule! Ce vrei tu să faci e bine. Iar tu, Ilinco, să nu ai nici o grijă de bătrâneţe că ţi dă Ţoicu bani, când o câştiga mulţi.»

(Va urma).